

Пчелка злата а что ты жѣжишь.

Що си кахърна, мила дѣщице!

Що тѣй повѣнхъ твоей-то бѣло лице?

Що черни очи плавятъ изъ роса,

И слезы вѣршешъ съсъ рѣсѣхъ кѣсѣхъ?

Ахъ, сладко пила и нажалено!

Що ти ѣ сердце-то толкось ранено.

Обѣта забрави, радость не рачишь,

Саде въздышашъ и жално плачишь.

Ахъ! за що проливашъ тѣсь слезы горчибы

Тѣхы сладкы уста що съ мѣлчалибы?!.

Що не ми предъматъ дѣмъ разговорнъ,

Дѣмъ разговорнъ и радосто-творнъ?

Да ль незидаешъ, пила, колко съ годѣни

Какъ та скрытомъ любви-ж безъ да ми отмин

Ахъ не съмъ ти казалъ, но ты не разбра

Че твое-та хѣбость сердце-то ми пали?

Яко мѣлчж, пила, има да н' нарычамъ,

Да ли не угади колко та обичамъ?